

EEN MOMENT IN TIJD

Meta du Crocq

Inkijkexemplaar

**EEN
MOMENT
IN TIJD**

Meta du Crocq

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2020
Copyright © Meta du Crocq

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Eindredactie Sabine Mourits | Ambilicious

ISBN 978-94-93210-44-8 | NUR 301
www.ambilicious.nl
Copyright © 2020 Ambilicious, Breda

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

**EEN
MOMENT
IN TIJD**

*Dit boek draag ik op aan mijn man, Mario du Crocq.
Voor zijn stuwende kracht,
zijn advies op energetisch gebied en
zijn rotsvaste vertrouwen in mijn schrijven.*

Proloog

In haar schommelstoel beweegt Granny ritmisch heen en weer.

Ze luistert naar de herrie aan de poort. De felle lichten, die de komst van de nieuwelingen aankondigen, zorgen voor schemering in haar hut. Het gebeurt altijd 's avonds laat; de veroordeelden zijn dan gedesoriënteerd na de lange tocht door het donkere regenwoud.

Die verhalen heeft ze van anderen gehoord. Zelf heeft ze geen flauw idee hoe diep de gevangenis in de jungle ligt. Haar rit hierheen kan ze zich niet meer herinneren. Het is lang-lang geleden.

Haar eerste jaren zat ze in het vreselijke gebouw dat verstopt ligt achter zwaarbeveiligde hekken tussen dichtbegroeide bamboestaken.

Het ruwe gevangenisleven maakte haar kapot. De donkere cellen, het ongedierte, de sluwheid van medegevangenen. Vrouwen die geen vrouwen meer waren; wel moordenaresses met lege ogen.

In dat gebouw verdween ieder vonkje levenslust. Stukje bij beetje stierf ze vanbinnen. Ze at niet meer. Ze vergat waarom ze op aarde was. Ze vergat waarom ze gekozen had te wachten.

Ze had geen energie meer om haar slaapplaats te verdedigen. Als een hoopje vuil lag ze op wat vodden op de grond, in een hoek waar ze veilig was voor schoppende voeten en andere vuiligheden. Het enige wat ze zich herinnert, is de vrede die over haar neerdaalde.

Door het licht dat haar omhulde en de liefde die zo allesomvattend was, wist ze dat ze ergens in een warme omarming lag. Deze ervaring was te kostbaar om ook maar met iemand te delen. Het zat voor altijd opgeborgen in haar hart.

In de veilige omarming van dat moment werd ze zich opnieuw bewust waarom ze zolang op aarde verbleef; *haar meisje*.

Zo vond ze opnieuw de kracht haar taak te volbrengen. Ze had in die vredige wereld mogen blijven, een wereld zonder veroordeling, waar iedere keus de juiste was. Maar ze koos voor het leven. Haar laatste leven op aarde.

Ze deed het uit liefde voor *haar*. En uit liefde voor zichzelf, omdat *zij* een wezenlijk deel van *haar* is.

Terug in haar lichaam kreeg ze haast spijt van haar beslissing. Het leven voelde nóg intenser. Alsof de geluiden en aanrakingen nog dieper bij haar naar binnendrongen.

Wekenlang lag ze in de ziekenboeg, en weken duurde het voor ze voedsel binnenhield.

Langzaam genas haar lichaam van de ondervoeding. De onvoorwaardelijke liefde die ze in de andere wereld ervaren had, deed de rest. Het genas pijn die je niet zag, heelde wonden die je niet kon verbinden.

Granny gaat verzitten. Ze schuift een kussen gevuld met kippenveren tegen haar onderrug. Met een zucht laat ze haar vermoeide lichaam ontspannen.

Het gedeelte waar ze nu zit, noemt men Het Dorp. Hier kom je als je het verdient. De meesten komen hier nooit. Wie dit bepaalt weet ze niet.

Ze verblijft hier alweer vele-vele jaren. Ze is de tel en de tijd kwijtgeraakt, en beschouwt Het Dorp inmiddels als haar thuis.

Het doet er allemaal niet toe. De ervaring in de andere wereld heeft haar leven voorgoed veranderd. Ze vergaf de vrouwen in de cel, en zichzelf. Ze ziet veel dingen duidelijker, hoewel ze niet alles begrijpt. Dat hoeft ook niet. Je hoeft als mens niet alles te begrijpen.

De felle lampen zijn gedoofd.

Het geluid van de truck verstomt. Zij is gekomen.

Ze is in Het Dorp.

1

In drie talen wordt omgeroepen of er een arts aan boord is. Tyler is meteen klaarwakker. De voeten van het blonde meisje, met witte sneakersokjes, steken uit in het gangpad. Is ze flauwgevallen? Hij rukt zijn gordel los.

Een steward legt een hand op zijn schouders. 'Wilt u blijven zitten? Het vliegtuig zal zo meteen aan de landing beginnen,' zegt hij zachtjes bij Tylers oor.

Met trillende handen gespt hij zijn gordel opnieuw vast.

'Kent u de vrouw?' vraagt de steward.

'Nee, sir. Wat is er gebeurd?' Tyler strijkt zijn haren achterover.

'Dat weten we nog niet.'

Een vrouw van achter in de dertig komt gehaast aanlopen. Uit haar koffertje haalt ze een bloeddrukmeter.

Met zijn lichaam schermt de steward het eerste zicht voor nieuwsgierige blikken af.

Gespannen luistert Tyler of hij iets kan opvangen van het gesprek. Aan de klanken te horen is het Nederlands. Na een voor hem eindeloze tijd wordt ze uit haar stoel getild. Haar vlecht sleept over de grond als ze haar wegdragen. Opnieuw voelt hij de ongekend sterke verbinding. Op Schiphol, toen hij kort naast haar zat, had hij in haar grijsblauwe ogen iets vertrouwds waargenomen. Alsof hij ergens een wezenlijk deel van zichzelf is kwijtgeraakt en nu pas merkt dat hij het mist. Het verbaast hem. Gedurende de vlucht werd ze volledig in beslag genomen door haar irritante vriendin.

Tyler balt zijn handen tot vuisten. Wat is er met haar aan de hand? Misschien wordt ze straks naar een ziekenhuis gebracht. Hoe moet hij haar ooit terugvinden? Waarom heeft hij zich als een kleuter laten wegsturen? Zijn plek is naast háár, alsof het lot dat van het begin af aan zo heeft bepaald.

De steward komt terug en opent een van de bagagelুকjes. Haar reisgenote wijst een rugzak aan, die hij er vervolgens uithaalt. De man vraagt nog iets. Ze knikt en overhandigt hem de lichtgrijze hoodie.

Als de steward daarmee wegloopt, werpt ze een blik in het gangpad en stopt vlug een plat voorwerp in de zak van haar spijkerjasje.

‘Vreemd,’ zegt de medepassagier naast Tyler. ‘Ik durf te beweren dat ze zichzelf iets heeft toegeëigend.’

Tyler knikt. ‘Volgens mij een smartphone.’

Zijn buurman plukt aan zijn kin. Tylers oren klappen dicht. Hier langs het middenpad kan hij zich nauwelijks ergens op oriënteren. Hij richt zijn ogen op het meisje aan de overkant, die hem zo brutaal weg gebonjourd heeft omdat zij per se naast haar wilde zitten. De licht kroezende donkere haren zitten in een paardenstaart boven op haar hoofd bijeengebonden. De zwartleren broek sluit als een tweede huid om haar benen. Alles aan haar staat hem tegen, en niet alleen omdat ze hem bijna uit zijn stoel geduwd heeft aan het begin van de vlucht.

Nadat ze zijn geland, wordt er omgeroepen dat de zieke passagier eerst het toestel verlaat.

Ze ontglipt uit zijn leven.

Nu pas begrijpt Tyler dat hij nooit verliefd is geweest, ondanks de gestage stroom meiden de afgelopen vakantieperiode. Hij hoefde zich maar te vertonen of ze wierpen zich om zijn nek.

De laatste drie maanden heeft hij vroegere vrienden opgezocht, nieuwe vriendschappen gesloten, verschillende landen bezocht en zijn grootouders en familie van zijn moeders kant teruggezien.

Na de betrekkelijke eenzaamheid de laatste jaren in Australië heeft hij het er flink van genomen. Toch kon niets van dat alles zijn innerlijke onrust wegnemen. Alles voelde oppervlakkig.

Tyler raapt alvast zijn boek op dat tijdens zijn slaap op de grond is gevallen en stopt het in zijn rugzak. Om de haverklap tuurt hij door het gangpad, in de hoop een glimp van haar op te vangen. Hij bijt zo hard op zijn onderlip dat hij bloed proeft.

Eindelijk krijgen ze toestemming het vliegtuig te verlaten.

Bij het opstaan botst Tyler tegen haar vriendin op. Zij werpt hem een giftige blik toe. Tegen zijn gewoonte in biedt hij zijn excuses niet aan. Over de hoofden van de passagiers ziet hij juffrouw Bitch zich als een krab door de menigte wurmen. Zelf zit hij aan alle kanten klem, stoot zijn hoofd tegen een openstaand luikje en blijft met zijn rugzak achter een stoel haken. Terwijl hij over de pijnlijke plek op zijn voorhoofd wrijft, kijkt hij om naar zijn buurman die nog op zijn plaats zit. Zweetdruppeltjes glimmen op zijn kale hoofd.

‘Fijne vakantie,’ zegt hij tegen de ietwat nieuwsgierige Nederlander die hem tijdens de vlucht met vragen bestookte, en haast zich naar de uitgang. Het opkomende schuldgevoel, dat zijn meisje – dat zijn meisje niet

is – zijn prioriteit heeft en niet de man die zich zo duidelijk oncomfortabel voelt, drukt Tyler weg.

2

Piet maakt zijn gordel los en draait zijn lichaam in een andere houding, maar de stoel blijft veel te krap. Opgelucht dat de vlucht eindelijk achter de rug is, wacht hij de ergste drukte af.

Het vliegtuig zit vol met luidruchtige backpackers. De jeugd van tegenwoordig is bevoorrecht. Hij snapt niet waarom zoveel jongeren ontsporen. Het valt hem regelmatig op – enkele uitzonderingen daargelaten – dat ze stuk voor stuk naar hun hardwerkende ouders wijzen, hun zogenaamd slechte jeugd, of de maatschappij waar ze menen niet in te passen. Ze weten verdorie niet eens wat het betekent ‘het slecht te hebben’ en willen simpelweg niet de verantwoordelijkheid van hun eigen leven oppakken.

Een knallende koppijn dient zich aan. Piet wrijft over zijn nek, en knikt zijn hoofd van links naar rechts. Sinds zijn spoedopname afgelopen mei heeft hij er moeite mee als er te veel op hem afkomt. Hij loopt dan leeg als een fietsband waarvan het ventiel stuk is.

De Australische jongen is wel erg geïnteresseerd in de twee meiden. Zo te zien zit hij achter het exotische ding aan dat in geen velden of wegen meer te bekennen is. Ze leek niet erg bezorgd om haar zieke vriendin.

Met zijn ogen volgt Piet de jongeman. Alles aan hem is verzorgd: van zijn schouderlange donkere haren, tot aan zijn dure merkkleding toe. Er gaat een kracht en levenslust van hem uit. Zo jeugdig is hij zelfs in zijn beste tijd niet geweest. In het milieu waar hij opgroeide, werd het leven veel te serieus genomen. Omdat hij van kinds af aan bij de politie wilde, heeft hij nooit veel tegengewerkt en altijd keurig binnen de lijntjes geleefd. Daarom snapt hij niet waarom alles om hem heen zo knellend aanvoelt. Deze structuur heeft hem juist zekerheid gegeven. Ondanks de altijd aanwezige vermoeidheid slaapt hij slecht. De cardioloog vond het een prima idee; een verre reis maken. Verandering van omgeving doet wonderen, meende de specialist.

Wat zou er met de jonge vrouw aan de hand zijn? Tijdens de vlucht – de jongen sliep – wierp ze een lange blik op de Australiër toen ze naar het toilet ging. Zij oogde absoluut niet ziek en zag er, in tegenstelling tot haar ordinaire vriendin, sportief en netjes uit in haar spijkerbroek, lichtgrijze hoodie en donkerblauwe All Stars.

Piet graait zijn zakdoek uit zijn broekzak, en veegt ermee over zijn voorhoofd en nek. Je hebt vakantie, makker. Niet jouw probleem. De bekende druk ontstaat op zijn borst. Hij frummelt het bovenste knoopje van zijn overhemd los.

3

Tyler krijgt juffrouw Bitch pas weer in het oog bij de bagageband. Wat moet hij doen? Zijn koffer zal niet komen. Hij kan zich beter druk maken over zijn volgende vlucht, naar Canberra. In een opwelling besluit hij toch op haar af te stappen. 'Hallo?'

Haar hoofd vliegt omhoog. De enorme oorbellen slingeren heen en weer. 'Wat wil je?' Haar donkerblauwe ogen staan waakzaam.

'Waar is je vriendin?' Hij veegt zijn klamme handen droog aan de kontzakken van zijn spijkerboek. 'Wat is er met haar aan de hand? Is ze naar een ziekenhuis gebracht?'

'Weet ik niet en wat gaat jou dat aan?' Haar aandacht is alweer op de loopband gericht.

'Hoezo, "weet ik niet"? Jij moest per se naast haar zitten. Probeer me niet wijs te maken dat je haar niet kent.' Een ongekende irritatie komt opzetten, en maakt dat hij bozer klinkt dan zijn bedoeling is.

'Ik ken haar inderdaad niet,' zegt ze, haar ogen tot spleetjes samengeknepen. 'We hebben elkaar op Schiphol ontmoet. Het klikte en we besloten onze reis tijdelijk samen voort te zetten. That's it!' Ze maait met haar armen.

Tyler meent dat ze gaat slaan. Hij stapt achteruit.

'Zoals gezegd,' spint ze nu poeslief en gaat dicht naast hem staan. Haar verwassen spijkerjasje staat open, het gele topje spant strak over haar borsten. 'Ze werd duizelig. Ik denk dat ze ergens op de Eerste Hulp ligt.' Met haar tong maakt ze haar paars gestifte lippen vochtig. 'Het spijt me, meer kan ik niet voor je betekenen ... wat háár betreft ...'

Van zijn stuk gebracht zet Tyler nog een stapje achteruit. Het spijt haar helemaal niet. Haar onuitgesproken vraag hangt tussen hen in. Hij heeft er schoon genoeg van dat meiden hem als een lustobject zien. Sterker nog, het komt hem mijlenver zijn keel uit. 'Kun je mij in ieder geval haar naam vertellen?' Het zoete parfum dringt hinderlijk in zijn neusgaten.

Haar lach is hard en spottend. 'Zoek het lekker zelf uit!' Ze grist haar rugzak van de bagageband en slingert hem op haar rug. Zonder om te kijken verdwijnt ze in de mensenmassa.

Overtuigd dat er iets absoluut niet klopt, staart hij haar na. Een tintelen

in zijn nek laat hem omkijken. Iemand houdt hem in de gaten. Tyler draait zich terug naar de bagageband. Hij maakt oogcontact met zijn medepassagier. De man ziet er van een afstandje nog meer afgepeigerd uit. Tyler krijgt de aandrang zijn vermoedens met hem te delen. Vrijwel meteen besluit hij het niet te doen. De Hollander zal hem vast voor gek verklaren.

Ze is hier ergens! Hij móét iets doen. Het gevoel is te sterk. Hij kan het niet negeren, hoewel hij geen idee heeft waar hij moet beginnen, en wát hij dan moet doen. Na een snelle blik op zijn horloge besluit Tyler dat hij beter een overnachtingsplaats kan gaan regelen. Een andere kwestie dringt zich op: heeft hij een visum nodig? Op zoek naar een informatiebalië – die natuurlijk in geen velden of wegen te bekennen is – speurt hij de hal af. Met grote passen loopt hij terug de aankomsthal in.